

BAANTJER

De Cock en
het lijk

aan de Amstel

Boek van de tv-serie

De Fontein

BAANTJER

**De Cock en
het lijk aan de Amstel**

De Fontein

Eerste druk oktober 2014

Copyright © 2014 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer.
Gebaseerd op twee scenario's die onder verantwoordelijkheid en licentie
van Endemol zijn geschreven.

Boekbewerking: Peter Römer

Vormgeving omslag en binnenwerk: Hans Gordijn, Baarn

Omslagfoto: Roel Vincken Fotografie

Foto Piet Römer omslag in samenwerking met KB Events & Artists agency

ISBN 978 90 261 3585 9

ISBN e-book 978 90 261 3586 6

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Rechercheur Jurrian de Cock van het oude politiebureau aan de Amsterdamse Warmoesstraat was een tevreden mens. De hoofdstedelijke onderwereld had zich de afgelopen week redelijk rustig gehouden, waardoor de grijze rechercheur eindelijk weer eens was toegekomen aan de noodzakelijke afhandeling van het papierwerk dat zijn roeping nu eenmaal met zich meebracht. In tegenstelling tot zijn jongere collega's was De Cock niet erg handig met de computer. Hij las nog het liefst van papier. Maar voor deze dag had hij genoeg gelezen. Hij sloeg de map die voor hem lag dicht en legde hem met een tevreden zucht boven op de andere mappen in de diepe la van zijn bureau.

Hij hing even achterover in zijn bureaustoel en dacht aan zijn vrouw.

Ze was een aantal dagen de stad uit geweest om haar zieke zuster bij te staan, dus had haar echtgenoot zich moeten behelpen met de maaltijden die ze voor hem had ingevroren. Voor elke dag lag er een apart pakketje in het diepvriesvak. Maar de grijze rechercheur was keer op keer vergeten dat 's morgens uit de koelkast te halen om te laten ontdooien. En 's avonds had dat natuurlijk geen enkele zin meer. Daarom had hij zich de afgelopen dagen in arren moede moeten behelpen met de afhaalchinese en met pizza's die op een brommertje werden langs gebracht.

Maar nu was zijn vrouw weer thuis en de gedachte aan de eerste fatsoenlijke maaltijd sinds dagen toverde een zoete glimlach om de lippen van De Cock.

De dag liep op zijn eind, net als de zomer, en dankbaar ver-ruilde De Cock het maffe kantoor voor de frisse buitenlucht. Hij haalde diep adem en keek omhoog. De bomen droegen nog hun groene kroon, maar het zonlicht was verzadigd na een lange zomer en een kleine bries voerde onmiskenbaar de geur aan die zo kenmerkend was voor het begin van de herfst.

Hij wilde net met kwieke tred de straat oversteken naar de tramhalte aan de overkant, toen zijn telefoon ging. De Cock graaide in zijn binnenzak en haalde zijn mobieltje tevoorschijn.

‘De Cock.’

Hij luisterde even, knikte en borg toen zijn telefoon weer op. Hij draaide zich om en slofte vermoeid terug naar het bureau.

‘De warme maaltijd zal nog even moeten wachten, want er is een melding van een dooie aan de Amstel.’ Dick Vledder rukte monter aan het stuur van de oude Volkswagen en reed van de houten vlonder achter het politiebureau af.

De Cock keek zijn jonge collega van opzij verongelijkt aan.

‘Mijn dienst zat er bijna op.’

Vledder grinnikte.

‘Jouw dienst zit er nooit op,’ antwoordde hij met stelligheid.

De jonge rechercheur stond plotseling vol op de rem om een vrouw met een kinderbakfiets voorrang te verlenen. De twee kindjes in de bak droegen kleurige mutsjes en zwaaiden naar de witte politieauto. Vledder glimlachte en zwaaide vrolijk terug.

‘Ik had vanavond echt wel iets anders te doen,’ gromde De Cock, waarna hij wegzakte in somber gepeins.

Vledder probeerde zo snel mogelijk de ringweg te bereiken en arriveerde ondanks het drukke avondverkeer en dankzij zijn stuurmanskunsten binnen redelijke tijd op de opgegeven bestemming. Hij was de hele weg zo geconcentreerd bezig geweest om de rit schadevrij te kunnen beëindigen, dat er van een gesprek niet veel meer was gekomen. Ook De Cock had de hele weg niets gezegd.

Vledder parkeerde de auto aan de Jan Vroegopsingel, die evenwijdig aan de Amstel liep en waaraan een aantal roeiverenigingen gevestigd waren.

‘Eindpunt plaats delict!’ meldde Vledder jolig en hij stootte zijn grijze superieur aan. ‘Ben je nog wakker?’

De Cock reageerde korzelig.

‘Ja ja.’

Hij stapte moeizaam uit de auto. Vledder haalde de zonnebril van zijn neus en wees naar een gebouw aan de oever van de rivier.

‘Daar heb ik vroeger nog geroeid.’

Hij zag hoe een zestal jongemannen met roeispanten uit het boothuis kwam en plaatsnam in een ranke boot die aan de steiger op hen lag te wachten.

‘Hoewel...’ hier aarzelde Vledder even. ‘Ik heb er meer bier gedronken!’

Ze liepen langs een groene container van de gemeente waarin gereedschap voor het plantsoenenonderhoud werd opgeslagen. Tegen de container stond een jonge agent geleund, die ingespannen een spelletje stond te spelen op zijn smartphone.

‘Is het daar?’

De diender schrok op van zijn bezigheid en keek in het uitgestreken gelaat van De Cock. Hij moffelde zijn telefoon snel weg en knikte gediensstig.

‘Volgt u mij maar.’

Hij ging De Cock en Vledder voor over het pad dat leidde naar de bosschages tussen twee roeiverenigingen.

Onderweg passeerden ze een ambulance waar twee ambulanceverpleegkundigen bezig waren met het uitladen van een brandcard. Door de bomen en het lage struikgewas heen zagen ze de zilveren glinstering van de oude Amstel. De lage zon kleurde de hemel boven de rivier roze en zorgde voor een feeërieke sfeer.

De Cock vond het altijd weer een hartverscheurend tafereel: de schoonheid van het leven tegenover de rauwheid van de dood.

Bij een zanderig zijpad was rood-wit geblokt afzetlint om een aantal bomen gespannen. De agent tilde het lint omhoog en De Cock en Vledder doken eronderdoor. Een paar meter voor hen zag De Cock de vertrouwde gestalte van dokter Den Koninghe. De schouwarts stond gebogen over het levenloze lichaam van een man. De man lag op zijn zij, half in de bosjes, het zomerhemd en de lichte pantalon waren doordrenkt van het bloed.

‘Pas op,’ waarschuwde Den Koninghe zonder op te kijken. ‘Er moet hier nog sporenonderzoek worden verricht.’

Vledder deed een stap dichterbij.

‘Ook voetsporen, Dick Vledder!’

Vledder protesteerde.

‘Dat maakt echt niets uit, hoor. Er lopen hier elke dag honderden mensen.’

‘Dat is niet aan jou ter beoordeling,’ antwoordde de dokter scherp.

Hij richtte zich op en draaide zich naar de beide rechercheurs.

‘Dood,’ merkte hij droog op.

De Cock knikte kort.

‘Moord?’

‘Ik zou zeggen van wel. Man van middelbare leeftijd, met een mes in zijn onderbuik gestoken. Gezien de wond denk ik aan een kort lemmet, zakmes of iets dergelijks. Geeft een hoop narigheid.’ Hij wees op het lijk. ‘Enfin, dat zie je wel.’

Vledder trok een rimpel in zijn voorhoofd.

‘Waarom hier? Wat deed hij hier? Is er soms sprake van beroving?’

‘Dat zijn weer een hoop vragen, jongeman, waar ik vooralsnog het antwoord niet op heb. Saluut.’

Hij gaf De Cock een klopje op zijn bovenarm en stapte onder het lint door. Op het zanderige paadje passeerde hij de brancardiers.

‘Hij mag naar de bekende plek, heren, de bekende plek!’

De Cock wendde zich tot de agent.

‘Moordwapen gevonden?’

‘Ik ben bang van niet. Maar die meneer daar heeft het lichaam aangetroffen en hij heeft 112 gebeld.’

Hij wees op een man met een grote grijze kuif, die aan de andere kant van het lint een agent te woord stond.

De Cock keek nog eens naar het lichaam van de dode man. Hij schatte hem een jaar of veertig. Hij had een fors postuur met een vlezig gezicht waarop een stoppelbaard zichtbaar was. Zijn haar zag er onverzorgd en fettig uit. Niet echt een roeier.

Hij liep een paar passen terug, bukte zich en schuifelde traag onder het lint door. Vledder volgde hem soepeltjes.

‘Weet je wat ik met het moordwapen zou doen?’

De Cock keek hem vragend aan.

‘Ik zou het met een grote boog in de Amstel gooien.’

De Cock dacht even na en knikte alvorens door te lopen.

‘Kan. Ik zal het de commissaris voorleggen. Misschien is er nog geld om te laten dreggen.’

Dick Vledder keek zijn chef na. Hij wist op dit soort momenten niet of De Cock nou meende wat hij zei of dat de opmerking ironisch was bedoeld. De jonge rechercheur haalde er zijn schouders over op.

De Cock stond ondertussen al bij de man met de grijze kuif.

‘U hebt het lichaam ontdekt?’

De man keek hem onzeker aan.

‘Ja.’

‘Mijn naam is De Cock, met ceooceekaa, en dit is mijn collega Vledder.’

‘Recherche,’ voegde Vledder toe.

‘Carel Stam,’ stelde de man zich voor. Hij was een kleine, goed verzorgde man. Het type van een ambtenaar, al had hij zich vandaag in vrijetijdskleding gestoken. Spijkerbroek, een ruitjeshemd met daarover een veel te warm vest voor de tijd van het jaar. De Cock merkte op dat hij zweette onder zijn dikke, zilvergrijze haardos.

Hij keek de man welwillend aan.

‘Vertelt u eens wat er is gebeurd.’

Carel Stam plukte aan de boord van zijn vest en keek naar zijn voeten.

‘U wandelde langs de Amstel,’ begon De Cock ter aanmoediging. ‘En toen? Wat gebeurde er toen?’

Stam schraapte zijn keel.

‘Excuus, ik ben er nog erg van in de war. Ik was niet aan het wandelen, ik ben een bekende van... van...’

‘Van het slachtoffer?’ vulde Vledder verbaasd aan.

De Cock streek met zijn hand over zijn kin.

‘Was u hier met het slachtoffer?’

‘Ja... nee,’ aarzelde de man.

De Cock legde zijn hand op de arm van Stam.

‘Kunt u mij vertellen wat u hier deed?’

De man slikte.

‘Ik... of eigenlijk Gerrit... Gerrit moest hier zijn.’

‘Gerrit is het slachtoffer?’

‘Gerrit Koedooder.’

‘En wat moest Gerrit hier dan doen?’ wilde De Cock weten.

‘Hij... hij moest een dingetje regelen, zei hij.’

Over de schouder van de man zag De Cock dat Ben Kreuger met zijn manschappen was gearriveerd. Ben stak zijn hand op naar De Cock en deed onhandig wankelend op een been beschermhoesjes om zijn schoenen. Een van zijn medewerkers plaatste met enige moeite een statief in de bosjes, waarop hij een lamp bevestigde die het sporenonderzoek moest vergemakkelijken.

De Cock trok een wenkbrauw op.

‘Een dingetje?’

Stam keek bijna wanhopig op naar de oude rechercheur.

‘Ik weet het ook niet.’

‘Moest hij hier iemand ontmoeten? Liep dat uit op een vechtpartij?’

‘Ik weet het niet. Ik weet het echt niet. Ik zat verderop in de auto op hem te wachten, maar het duurde zo lang... toen ben ik hem gaan zoeken.’

‘En u trof hem hier aan?’

Stam rilde en knikte bevestigend. Hij trok het vest strakker om zijn schouders.

‘Was hij dood?’

Stam schokte met zijn schouders en liet zijn hoofd hangen.

De Cock knikte begrijpend.

‘Het is voor nu wel genoeg. Ik neem aan dat u naar huis wilt.’

Stam keek dankbaar naar hem op.

‘Houdt u zich wel beschikbaar. Maar eerst zouden wij graag wat meer willen weten over het slachtoffer: naam, adres.’ Stam knikte. De Cock wenkte de agent. ‘Neem jij de persoonsgegevens van meneer en van het slachtoffer even op en begeleid hem naar de auto.’

De agent nam Carel Stam bij de arm en leidde hem weg. De Cock keek hem peinzend na.

‘Wat voor... dingetjes regelt men in het struikgewas langs de rivier?’

Vledder stak zijn handen in zijn zakken.

‘Het kan een rustige plek zijn om iemand te ontmoeten. Zonder al te veel levende getuigen om je heen!’

De Cock keek omhoog naar de boomkruinen. Het begon te schemeren. Nog even en de plaats delict zou alleen beschenen worden door de felle lampen die eromheen waren geplaatst. Ben Kreuger was nog wel een tijdje bezig.

De Cock zuchtte.

‘Tijd voor een fatsoenlijke maaltijd!’

De Cock was blij dat zijn vrouw weer thuis was. Het evenwicht was hersteld. In al die lange jaren dat hij door weer en wind zijn politieplicht had vervuld, was zij altijd zijn loyale thuisbasis geweest. Hoelang hij ook weg was, hoe laat hij ook thuiskwam, altijd was zij er voor hem. Dat had hij zich tijdens haar afwezigheid de afgelopen dagen weer eens extra gerealiseerd. Ze had heerlijk gekookt en na de maaltijd waren ze bij een goed glas wijn nog wat blijven napraten. Toch had de zaak van de dode

man aan de Amstel hem niet losgelaten, ook niet toen hij het bed had opgezocht. Hij had de slaap niet kunnen vatten en lag maar te woelen. Uiteindelijk was hij vroeg opgestaan. Toen hij het huis uit ging trok hij de deur zachtjes achter zich dicht. Zijn vrouw sliep nog.

De gracht was net ontwaakt. De vogels in de bomen langs het water sloofden zich uit in het prille ochtendlicht. Een slaperige buurtgenoot werd door zijn hond uitgelaten. De Cock moest erom glimlachen. Ondanks het tekort aan slaap de afgelopen nacht, genoot hij van de wandeling.

Toen De Cock de grote recherechekamer binnen kwam trof hij tot zijn verbazing Vledder aan. Hij keek naar de grote klok boven de deur.

‘Wat doe jij hier zo vroeg?’

‘Hoor wie het zegt,’ lachte Vledder.

De Cock wierp zijn hoedje en miste de kapstok op een haar na. Hij bukte zich moeizaam om het op te rapen en hing het boven zijn oude versleten regenjas.

Vledder rekte zich uit achter zijn computer.

‘Ik was vanmorgen heel vroeg wakker en kon daarna niet meer in slaap komen.’

De Cock gromde en sjokte naar zijn bureau.

‘Ik had hetzelfde.’

Hij nam plaats achter zijn bureau en draaide zijn stoel naar het raam.

‘Heb jij die Koedooder al nagetrokken?’

Vledder trok een notitieblok naar zich toe en inspecteerde zijn aantekeningen.

‘Gerardus Maria Koedooder, geboren 22 oktober 1970 te Amsterdam. Journalist van beroep.’

‘Getrouwd?’

‘Getrouwd.’

De Cock legde zijn handen in zijn nek en rechtte zijn rug.

‘Wat deed hij daar, Dick? Wat zocht hij daar? Met wie had hij een afspraak?’

Vledder kneep zijn ogen samen.

‘Blijkbaar moest dat stiekem, anders had hij wel tegen zijn vriend Stam gezegd wat hij precies ging doen. In ieder geval meer dan “een dingetje” doen.’

De Cock zuchtte.

‘En dat kan van alles zijn.’

‘Misschien heb ik een antwoord.’ De Cock keek op en zag Keizer de kamer binnen komen.

‘Jij bent ook vroeg.’

Keizer keek hem verontwaardigd aan.

‘Ik ben altijd vroeg, maar dat weet jij niet omdat jij altijd laat bent!’

De Cock knikte. Keizer had gelijk, hij was zelden voor tien uur in de ochtend op het bureau.

‘Ik breng eerst de kinderen naar school en dan rij ik meteen door.’

De Cock maakte een ongeduldig gebaar.

‘Je hebt een antwoord, zei je.’

‘Misschien, zei ik.’ Keizer hield een plastic zak omhoog.

‘Kreuger heeft gisteravond dit nog langs gebracht. Alles wat ze op het lichaam van het slachtoffer hebben gevonden.’

De Cock nam de zak over en hield hem voor het raam. Zonlicht sneed door het plastic. Hij inspecteerde de inhoud.

‘Zo te zien geen geld, geen portefeuille.’

‘Typisch gevalletje van beroving,’ concludeerde Vledder.

De Cock trok een wenkbrauw op.

‘Op afspraak?’

Hij legde de zak voor zich op het bureau en pakte uit zijn bureaula een latex handschoentje. Hij wong zijn hand erin en opende de plastic zak. Hij inspecteerde alles van de inhoud stuk voor stuk.

‘Een krantenknipsel. Een bon van... eh... een slijter, denk ik. Aantekeningen. En wat is dit?’

Hij viste een klein doosje uit de grote zak.

‘Condoomverpakking,’ verklaarde Keizer simpel. ‘Er mist er

één. En daarvan hebben ze het aluminium hulsje naast het lichaam gevonden.'

De Cock keek hem aan.

'Niet het condoom zelf?'

'Nee.'

De Cock bracht zijn hand naar zijn oorlelletje en keek peinzend voor zich uit.

Vledder liet een triomfantelijk lachje horen.

'Het is mij wel duidelijk. Ik vermoed dat ze de roeivereniging hebben gebruikt als afwerkplek!'

Lees verder in *De Cock en het lijk aan de Amstel*.